

ဝဏ္ဏသုန္ဒရီစာပေ

ကြွယ်

တစ္ဆေဇေး

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထုသည်

© ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ဝဏ္ဏသုန္ဒရီစာပေ

ဒဿနလက်ဆောင်

ကမ္ဘာကြီးအား ...

အစဉ်မပြတ် လှည့်လည်သွားလာစေသော အရာမှာ

အင်အားကြီးသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှ လွဲပြီး

အခြားမရှိပါချေ...။

မေတ္တာတရားသည်

အချစ်၏ နယ်နိမိတ်အကျယ်အဝန်း

တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင်

ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိသည် ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာမရှိသော နေရာသည်

စည်းစိမ်ချမ်းသာ ပြည့်ဝသော်လည်း

စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့် ပျော်ရွှင်မှုကို

ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ပေ...။

ဒဿနာလက်ဆောင်

အလုပ်လုပ်သောအခါ စက်ရုပ်လို မလုပ်သင့်ပေ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုလည်း

ကျောက်ရုပ်လို မဆက်ဆံသင့်ပေ။

တာဝန်သိခြင်းနှင့်

တန်ဖိုးထားခြင်းသည် နှစ်ခုလုံးအတွက်

အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။

အလုပ်လုပ်နေစဉ်

နာရီနှင့်ပြက္ခဒိန်ကို မကြာခဏကြည့်နေလျှင်

အလုပ်ထဲမှာ အာရုံမရှိတော့သည် မှာ အသေအချာဖြစ်သည် ။

အလုပ်ကို နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ပိုလုပ်ပါ။

ပေးထားသောတာဝန်ကို နည်းနည်း ပိုလုပ်ပါ။

တန်ဖိုးဖြတ်ထားသည် ထက်

ပိုကောင်းအောင် လုပ်ပေးနိုင်လျှင်

အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ ပထမနင်းကွက် ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။

ဒဿနာလက်ဆောင်

ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်အတွက်

ဆန်တစ်စေ့ရဖို့ ထက်

ကမ္ဘာကြီး ဘယ်လောက်ကြီးသည် ဆိုသည် က

ပို၍ အရေးကြီးမည် မဟုတ်ပါချေ...။

ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်သည်

ခွန်အားနည်းပါး ကြောက်တတ်သူများကြားမှ

စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူကို

ရွေးထုတ်ပေးလေ့ရှိပါတယ်...။

လူတစ်ယောက်၏ ဘဝအဆင့်အတန်းဟူသည်

သူ၏ အလုပ်ပေါ်တွင်

ထားရှိသော စိတ်ဓာတ်အပေါ်၌ သာ

တည်ရှိနေပေသည် ။

ဒဿနလက်ဆောင်

ဆင်းရဲခြင်းအတွက်

ထောင်ထဲသွားကြည့်စရာ မလိုပေ။

သေခြင်းတရားအတွက်လည်

သုဿန်မြေသို့သွားကြည့်ရန် မလိုပါချေ။

သင့်နံဘေး၌ အဆင်သင့်ရှိနေသော်လည်း
သင်မမြင်နိုင်သော အရာနှစ်ခုရှိသည်။ ။
ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့်
သေခြင်းတရားပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

တောထဲမှ မျောက်များ လာစေလိုလျှင် ...
တောစပ်၌ မီးပုံတစ်ခု ဖိုပေးရတယ်။
သို့သော် မီးတောက်လာစေရန်
ထင်းချောင်းကို ဘယ်လို အသုံးချရပုံတော့
မျောက်များ မသိပါစေနှင့် ...။

အခန်း (၁)

ပါလီမန်အမတ်တစ်ဦး သေဆုံးရခြင်း

တစ်နေ့သ၌ ရန်ကုန်မြို့အရှေ့ပိုင်း မြို့နယ်ထဲတွင် ပါဝင်သော ရပ်ကွက်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရှေ့နောက်တံခါးများ အလုံပိတ်ထားသော ဗီရို

လှည်းတစ်စင်း ဝင် လာလေသည်။ ။

ထိုလှည်းဝင်လာသောလမ်းမှာ ရှေးအခါက ‘ကျုံးလမ်း’ ဟု ခေါ်ကြပြီး ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့များ လက်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ကရစ်လမ်း (Creek Street) (ယခုအခေါ် ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း) အတွင်းသို့ ဖြစ်လေသည်။ ။

အင်္ဂလိပ်များ သိမ်းပိုက်အုပ်စိုးထားစဉ် ကတည်းက ထိုနေရာတစ်ဝိုက် မှာ လူနေအိမ်ခြေ ထူထပ်မှုမရှိဘဲ ရှေးဟောင်းပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော တိုက်ကြီးများ သာ ရှိကြလေသည်။ ။

အတွင်းဝန်ရုံးကြီးနှင့်နီးသော နေရာဖြစ်သောကြောင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ နေထိုင်ကြသူများမှာ အစိုးရအမှုထမ်းတို့ သာ များ လေသည်။ ။

ပါလီမန်ခေတ် ရောက်ပြန်တော့ ပါလီမန်အမတ်အများ စု နေထိုင်ကြသော ရပ်ကွက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ။

ထိုလမ်းတစ်လျှောက်တွင် အင်္ဂလိပ်ခေတ် လက်ရာပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ထပ်တိုက်၊ သုံးထပ်တိုက်ကြီးများ ဖြစ်ကာ အဝါနုရောင်၊ အစိမ်းရင့်ရောင်၊ နီညိုရောင်စသော ဆေးရောင်အမျိုးမျိုး သုတ်ထားကြရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ရောင်စုံပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့်ပင် တူလှပေသည်။ ။

ကရစ်လမ်း၏ အားသာချက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း (ယခင် အခေါ် မောင်ဂိုမာရီလမ်း) တောင်ဘက်တစ်လျှောက် ရောက်သောအခါ လမ်းကျယ်ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

ရှေ့ဘက်မျက်နှာစာတွင် ကျောင်းများ ရှိခြင်း၊ ရေမြောင်းများ ရှိသောကြောင့် မျက်နှာစာရှင်းသော လမ်းတစ်လမ်း ဖြစ်သည် ဆိုက မ

မှားပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ထိုလမ်းအတွင်းရှိ တိုက်များ တွင် နေထိုင်ကြသူ အများ စုမှာ ငွေကြေးချမ်းသာသူများ နှင့် ပါလီမန်အမတ်များ ၊ အရာထမ်း၊ အမှုထမ်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

ရေကျော်၊ ကြက်တန်း၊ မောင်ဂိုမာရီလမ်းတစ်ဝိုက်နှင့် ဆက်စပ်မှုရှိ သော နေရာတစ်ဝိုက်တွင် လူစည်ကားမှုများ သော်လည်း ကမ်းနား လမ်းဘက်နှင့် ပိုနီးသောအခါ လူနေအိမ်ခြေကျဲသွားပြီး အေးချမ်းတိတ် ဆိတ်မှုများ လေသည်။ ။

ရှေ့၌ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်ခုသော ညနေပိုင်းအချိန် လောက်တွင် ကရစ်လမ်း၏ အရှေ့ပိုင်းဘက်သို့ တံခါးများ အလုံပိတ် ထားသော ဗီရိုလှည်းတစ်စီး မောင်းဝင် လာလေသည်။ ။

ဗီရိုလှည်းမှာ မင်္ဂလာရှိသောလှည်းတော့ မဟုတ်ပေ။

အသုဘတင်သော ဗီရိုလှည်းမျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် လှည်းဝင်ရိုးမြည်သံက သာယာနာပျော်ဖွယ် မရှိလှဘဲ ‘ တကွီကွီ၊ တအီအီ’နှင့် နားမချမ်းသာစရာ အသံမျိုး ထွက်ပေါ်နေလေ သည်။ ။

ထိုလှည်းမြည်သံ ကြားသောကြောင့် အချို့တိုက်များမှ ပြတင်းပေါက်တံခါးဟပြီး ကြည့်သည်။ ။

အသုဘတင်သော လှည်းဖြစ်မှန်း သိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါး ကိုချက်ချင်း ပြန်ပိတ်လိုက်ကြလေသည်။ ။

တကွီကွီနှင့် လမ်းထဲသို့ဝင်လာသော ဗီရိုလှည်းကြီးသည် ကရစ် လမ်းတစ်နေရာရှိ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရပ်တ

နံ့သွားသည် ။

ထိုအိမ်မှာ ပါလီမန်အမတ်ကြီး ဦးရွှေကြူ၏ တိုက်ပင်ဖြစ်သည် ။

လှည်းမောင်းလာသူက လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော စာရွက်နှင့် အိမ်
တံခါးပေါက်၌ ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ပြားကို တိုက်ကြည့်ကာ
သေချာတော့မှ ဗီရိုလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလေသည် ။

အိမ်တံခါးအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးပေါက်ဝ၌ ချိတ်ဆွဲထား
သော ဆိုင်းဘုတ်ပြားကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်ပြန်သည် ။

ဆိုင်းဘုတ်မှာ ကြေးပြားဖြင့် ဖောင်းကြွပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး ရေး
ထားသော စာလုံးများမှာ ..

ဦးရွှေကြူ

ပါလီမန်အမတ်

အမှတ် (----) ကရစ်လမ်း၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့...။

ဟူ၍ ဖြစ်သည် ။

ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော သုဘရာ
ဇာက တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည် ။

စောစောက ဗီရိုလှည်းသံ ကြားသဖြင့် တံခါးပေါက်ကို ဟကြည့်ပြီး
အသုဘတင်သော ဗီရိုလှည်းဖြစ်မှန်း သိသည် နှင့် ချက်ချင်း တံခါးပြန်ပိ
တ်လိုက်သော အိမ်သူအိမ်သားများမှာ မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် တံခါး
ခေါက်သံ ကြားရသဖြင့် များစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေသည် ။

သမီးဖြစ်သူက မိခင်မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် လိုက်လေသည်

။

"နင့်အဖေပြန် လာပြီလားမှ မသိတာ... တံခါးသွားဖွင့်ပေး လိုက်လေ"

"အဖေ.. ဒီအချိန်လောက်နဲ့ ပြန်မလာသေးဘူး၊ စောစောက သမီးတို့ အိမ်ရှေ့မှာ အသုဘတင်တဲ့ လှည်းတစ်စီးရပ်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်"

"အိမ်မှားတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့.. တံခါးသွားဖွင့်ပေး လိုက်လေ"

မိခင်ဖြစ်သူက ထပ်ပြောနေစဉ်မှာ နောက်ထပ်တံခါးခေါက်သံက ပေါ်ထွက်လာသည် ။

"ဒေါက်.. ဒေါက်.. ဒေါက်"

ထိုတံခါးခေါက်သံမှာ ခင်မေကြူ၏ နားထဲမှာ ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသံ ကြားရသကဲ့သို့ တုန်လှုပ်သွားလေသည် ။

သို့သော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူက မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲပြကာ စေခိုင်းသဖြင့် တံခါးရှိရာသို့ လျှောက်သွားကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည် ။

တံခါးပေါက်ဝမှာ တော့ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုင်ထားသော အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ရပ်နေသည့် သုဘရာဇာတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည် ။

"ဘာ.. ဘာကိစ္စမရှိလို့ လဲဟင်"

အသံကတုန်ကယင်ဖြင့် မေးလိုက်သည် ။

"ဒါ ပါလီမန်အမတ် ဦးရွှေကြူတို့ အိမ် ဟုတ်ပါသလားဗျာ"

"ဟုတ်.. ဟုတ်ပါတယ်"

"ကျုပ်တို့ က တာမွေသုသာန်က သုဘရာဇာတွေပါ... ဒီအိမ်ကို အ

လောင်း..."

စကားမဆုံးသေးခင် ခင်မေကြူက အလန့်တကြား ပြော လိုက်လေသည်။ ။

"ရှင်.. ရှင်တို့ အိမ်မှားနေပြီ၊ လိပ်စာမှားနေပြီထင်တယ်... အတိတ်နိမိတ်မရှိ..."

"မမှားပါဘူးဗျာ.. ကျုပ်နာမည် တာတေလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ သုဘရာဇာလုပ်လာတာလည်း ကြာပါပြီ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားကို ဆုံးအောင်မှာ နားမထောင်ဘဲကိုး၊ ကျုပ်တို့ က ဒီအိမ်က အလောင်း လာယူကြတာ မဟုတ်ဘူး အလောင်းလာပို့ပေးတာဗျာ"

"ရှင်.. ဘယ်သူ့အလောင်းလဲဟင်"

"ဦးရွှေကြူ အလောင်း"

"ရှင်..."

ခင်မေကြူမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီးနောက် ကြက်သေသေသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

"ခင်ဗျားတို့ အိမ်က အလောင်း ဟုတ်မဟုတ် ရထားထဲမှာ လာကြည့်ကြပါ"

ဟု ပြောဆိုကာ သုဘရာဇာ တာတေက ပြန်လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ။

ထိုအခါမှ ဒေါ်စိန်မုံနှင့် ခင်မေကြူတို့ သားအမိနှစ်ယောက် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသော ရထားရှိရာသို့ သွားကြလေသည်။ ။

သူတို့ ရောက်လာတော့ သုဘရာဇာတာတေက ခေါင်းတလားကို အပြင်ဘက်သို့ ဆွဲထုတ်ပြီး အဖုံးဖွင့်ပြလိုက်သည်။ ။

"အမယ်လေး.. ကိုရွှေကြူရဲ့ "

ခေါင်းတလားထဲမှ အလောင်းကို မြင်သောအခါ ဒေါ်စိန်မှုံမှာ တစ်ခွန်းသာအော်နိုင်ပြီး ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေရာ ခင်မေကြူနှင့် အိမ်ဖော်များက အမျိုးမျိုး ပြုစုပေးကြရသည်။ ။

အတန်ကြာသောအခါ အသက်မသေသော်လည်း ကောင်းစွာ နာလန်မထူနိုင်ဘဲ အိမ်ဖော်များက အိမ်ထဲသို့ ပွေ့ခေါ်သွားကြရလေသည်။ ။

ခင်မေကြူမှာ လည်း ခေါင်းဖွင့်လိုက်ချိန်တွင် ကြည့်လိုက်ရာ ဖခင်ဖြစ်သူ အလောင်းမှန်း သိသော်လည်း သေသေချာချာတော့ မမြင်လိုက်ရပေ။ ။

ထို့နောက် မိခင်ဖြစ်သူကို အိမ်ထဲရောက်အောင် ပို့ပြီးမှ အရဲစွန့်ကာ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဆင်းလာသည်။ ။

ထိုအခါ သုဘရာဇာတာတေက ခေါင်းအဖုံးကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖွင့်ကြပြန်သည်။ ။

ဒီတစ်ခါတော့ မျက်စိအကြည့် မလွဲနိုင်တော့ပေ။ ။

ခေါင်းတလားထဲ၌ သေဆုံးနေသော အလောင်းမှာ ဦးရွှေကြူအလောင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ ။

သို့သော်လည်း ပုံမှန်အခြေအနေမျိုးဖြင့် သေဆုံးနေခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။ ။

တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ကျွမ်းခံထားရသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ ဝတ်ထား

သော အဝတ်အစားများမှာ ပင် မီးလောင်ကျွမ်းထားလေသည်။ မျက်နှာနှင့်ဆံပင်များမှာ လည်း မီးလောင်ထားကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေလေသည်။ ။

"ကျွန်.. ကျွန်မ အဖေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေရတာလဲဟင်"

"အဲဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူးဗျ"

"အလောင်းကို ဒီအိမ်ကို ဘယ်သူပို့ခိုင်းလိုက်တာလဲ"

"ကုလားလူမျိုးတစ်ယောက်ပဲဗျ.. သူက ဒီအိမ်ကို အပို့ခိုင်းလို့ ကျုပ်တို့ က လာပို့ပေးရတာပဲ.. ဒါ ခင်ဗျားတို့ အိမ်က အလောင်းမဟုတ်လား"

"ဟုတ်.. ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"

"ဒီလိုဆိုရင် ခေါင်းကို ဒီအိမ်ထဲ ပို့ပေးထားခဲ့မယ်... သုသာန်ကို ရထားနဲ့ ပို့ချင်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ ကိုပဲ အကြောင်းကြားပေါ့ဗျာ"

ဟု ပြောဆိုကာ ရထားနောက်ပိုင်းမှာ ပါလာသူနှစ်ယောက်နှင့် သုဘရာဇာ တာတေက ဦးရွှေကြူအလောင်း ထည့်ထားသော ခေါင်းတလားကြီးကို မနိုင်မနင်းဖြင့် သယ်မကာ အိမ်ထဲသို့ ပို့ပေးခဲ့ကြပြီးနောက် ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ။

အချိန်ကလည်း ညနေပိုင်းအချိန် ရောက်နေချေပြီ။

ဒေါ်စိန်မုံတို့ သားအမိခမျာ ဦးရွှေကြူရှိစဉ်က မတောင့်မတမကြောင့်မကျ နေနိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ရုတ်တရက်ကြီး သေဆုံးသွားသောအခါ အားကိုးရာမဲ့သောဘဝသို့ ရောက်ကာ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြရရှာသည်။ ။

၎င်းတို့ အိမ်မှာ ငိုကြွေးသံများ ကြားသဖြင့် အိမ်နီးချင်းအချို့လည်း

ရောက်လာကြပြီး သတင်းမေးကြသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ဦးရွှေကြူနေအိမ်ရှေ့သို့ လင့်ရိဘာကားတစ်စီး ထိုးစိုက်ကာ ကားပေါ်မှ စုံထောက်နှင့် ပုလိပ်အချို့ ဆင်းလာကြလေသည်။ ။

ထိုအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်လာသူမှာ ဗိုလ်တထောင်ဂါတ်ထဲ၌ တာဝန်ကျနေသည့် စုံထောက်ကျော်စွာပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

၎င်းနောက်မှ ဆားပုလင်းမြဒင်နှင့် ပုလိပ်သုံးယောက်တို့ လည်း ပါလာကြလေသည်။ ။

စုံထောက်ကျော်စွာမှာ အသက် ၃၀ ပတ်ဝန်းကျင်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ဖျတ်လတ်သွက်လက်သည့် အမှုထမ်းဟောင်း တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ။

၎င်းတို့ ရောက်လာသောအခါ မိခင်ဒေါ်စိန်မှုန်မှာ နေရာမှ ပင် မထတော့သဖြင့် ခင်မေကြူကိုယ်တိုင် နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ ဧည့်ခံရလေသည်။ ။

"ကျွန်တော်က ဗိုလ်တထောင် ဂါတ်ထဲက စုံထောက်ကျော်စွာပါ.. ဒါထက် ခင်ဗျားက ဘယ်သူပါလဲ"

"ကျွန်မနာမည် ခင်မေကြူပါရှင်.. အခုသေဆုံးသွားတဲ့ ဦးရွှေကြူရဲ့ သမီးပါ"

ခင်မေကြူက ငိုသံဖြင့်ရောနေသောအသံဖြင့် ပြန်ပြော လိုက်လေသည်။ ။

"အေးဗျာ.. ကျွန်တော်တို့ လည်း ဒီသတင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လည်း သတင်းကြားကြားချင်း အခင်းဖြစ်တဲ့ နေရာကို ချက်ချင်းသွားကြတာပါပဲ၊ ဟိုရောက်သွားတဲ့ အခါ အလောင်းက

မရှိတော့ဘဲ အိမ်ပို့လိုက်ပြီဆိုလို့ ဒီကို လိုက်လာကြတာပါ။"

"ကျွန်မအဖေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မီးလောင်သေရတာလဲရှင်"

"ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းသိရသလောက် ပြောရရင်တော့ ဦးရွှေကြူ သေဆုံးရတာ အတော် အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ သူ အတွင်းဝန်ရုံးကနေ အပြင်ဘက်ကိုရောက်ပြီး မကြာခင်မှာ ပဲ တစ်ကိုယ်လုံး မီးတောက်တွေ ထတောက်လာတာပါပဲ။ မနီးမဝေးမှာ ရှိတဲ့ လူတွေက သူ့ကို အကူအညီ ပေးဖို့ ပြေးသွားကြပေမယ့် မီးတောက်တွေက အရှိန်များ လွန်းတာနဲ့ အနားမကပ်နိုင်ကြတာနဲ့ အခုလိုသေရတာပါ။"

စုံထောက်ကျော်စွာက သူ့ဆီ စုံစမ်းသိသမျှကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်

။

"ဖြစ်ရလေ.. အဖေရယ်"

"ကျွန်တော်တို့ လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး.. ဒါထက် မခင်မေကြူကို မေးချင်တာလေးတွေ မေးပါရစေ"

"ဦးရွှေကြူက ပါလီမန်အမတ်တစ်ယောက် ဟုတ်တယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"သူ့မှာ ရန်ငြိုးရန်စ ရှိတယ်လို့ များ သိပါသလား"

"အဖေက သူ့အလုပ်ကို အိမ်သူအိမ်သားတွေတောင် အသိပေးတာ မဟုတ်တော့ ကျွန်မတို့ တော့ ဘာမှ မကြားမိပါဘူး။ ပါလီမန်အမတ် ရွေးကောက်ပွဲကလည်း တဖြည်းဖြည်း နီး လာပြီဆိုတော့ ပြိုင်ဘက်တွေက တော့ ရှိချင်ရှိမှာ ပါ။"

"ဒါကတော့ ရှိမှာ ပါ.. ကျွန်တော်သိချင်တာက တခြားအကြောင်းကို"

စွတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ရန်ငြိုးရန်စရိုမရိုကို သိချင်တာပါ"

"အဲဒီလိုတော့ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး.. အဖေက မှန်တယ်ထင်ရင် နောက်မဆုတ်တမ်း လုပ်တတ်တဲ့ ညဉ့်ရှိတာက လွဲပြီး လူဖြောင့်တစ်ဦး ဆိုတော့ တခြားရန်ငြိုးရန်စတော့ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး"

"ဒါထက် သေတာက အတွင်းဝန်ရုံးဝန်းထဲမှာ .. အလောင်းက ဘယ် ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ဒီအိမ်ပြန်ရောက်လာတာလဲ"

"ကျွန်မတို့ လည်း မသိပါဘူး.. သုဘရာဇာတွေက ရထားနဲ့ လာပို့ ပေးသွားလို့ အခုလို ပြန်ရောက်လာတာပါပဲ"

"ဘယ်သူသာန်က သုဘရာဇာတွေတဲ့ လဲ"

"တာမွေ့သူသာန်ကလို့ တော့ ပြောသွားတာပါပဲ"

"ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သေရတယ်ဆိုတာ စစ်ဆေးကြည့် ဖို့ အလောင်းကို ဆေးရုံကြီးကို သယ်ယူသွားရပါမယ်"

ခင်မေကြူက မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

မကြာခင်မှာ စုံထောက်ကျော်စွာမှာ ထားသော လူနာတင်ကား ရောက်လာသဖြင့် ဦးရွှေကြူအလောင်း ထည့်ထားသော ခေါင်းတလားကြီးကို ကားပေါ်သို့ ပြန်တင်ရန် စီစဉ်ကြရလေသည် ။

ဆေးရုံကြီးမှ ကားဖြင့် တစ်ပါတည်းပါလာသော ကုလားများကပင် ထိုကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ကြလေသည် ။

အလောင်းကို ကားပေါ်တင်ပြီးသောအခါ စုံထောက်ကျော်စွာလည်း ခင်မေကြူတို့ ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည် ။

အိမ်ထဲမှာ တော့ ငိုသံများက ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက် လာလေသ

ည် ။

အချိန်က နေဝင်ရီတရောအချိန်သို့ ရောက်နေချေပြီ...။
